

Забракло сил

Андрій Коцюбинський

У під'їзді Лесик вивів крейдою на стіні: "Юрко + Віта = любов".

Загнав на вершечок акації кицьку тітки Олени.

На паркані нашвидку зробив ще один напис: "Олег — дурень!!!" Навіть три жирні оклики поставив.

Перевернув догори ніжками лавочку на дитячому майданчику.

Жбурнув камінцем, поціляючи в ліхтаря.

Першим ускочив до автобуса і зайняв місце біля вікна.

Уздовж вулиці, що до школи веде, з гуркотом прогнав, підфутболюючи, порожню бляшанку.

Притримав двері, не впускаючи дівчаток до школи.

У коридорі дав щигля трьом першокласникам, штовхнув плечем, ніби ненароком, кількох другокласників.

Витримав добрячого стусана від Вітька Рябчука, здорованя з 10-А. З порога, ніби диск, метнув на парту портфеля. Поборюкався з однокласником Федьком. Постояв трохи на руках...

І тільки тоді, коли вчителька викликала Лесика до дошки, в нього підігнулися колінця, опустилися руки, похнюпилася голова. Розв'язати нескладну задачу в Лесика вже забракло сил!